

Jo mai mai

Quantes coses que hem fet hauran estat precedides d'un contudent, sonor i desinformat "Jo mai mai". És com llençar un repte obert a l'univers; cadascú en tindrà les seves, i aquesta no és més que la història d'una d'elles.

Fa ja més de tres anys que a casa, absolutament embadalits per l'emoció, començàvem el procés de tria d'escola. Devots, recorriem les portes obertes de totes les preseleccionades, parant la màxima atenció als valors, al nivell d'estudis, a les instal·lacions, al model educatiu o a la potencialitat social que ens aportaria el centre. No, és broma, aquest últim ni el consideràvem perquè si una cosa teníem clara a casa és que l'escola és pels nens i nenes i que nosaltres, d'amics ja en tenim d'abans.

"Ara hem de socialitzar? Bé, sí que anirem a les reunions de l'escola però ja està" ens dèiem mútuament. Estàvem convençuts, visionaris fallits, de que la història ja estava escrita, de que res ens faria canviar les nostres idees preconcebudes.

Suposo, que aquestes alçades del text, ningú ja no s'espera que no hi hagi un gir de guió d'aquells que fan que una història sigui digna de ser explicada.

L'inici escolar, tímid, gens afavorit per la COVID (era 2020), és com aquell moment en el que hom, quasi com per sorpresa, nota la primera gota de pluja i en el que, a poc a poc, a mesura que va creixent l'atenció, creix també la intensitat. Les interaccions són esporàdiques i, tot i que van incrementant en freqüència, encara manquen de la força suficient, però si auguren que allò evoluciona cap a un estat següent.

Aquest començament insegur desemboca en una repetida interacció que, després de l'escepticisme inicial, comença a fer trontollar, ni que sigui lleument, alguns dels

pilars sobre els que s'havia fonamentat la creença de que a l'escola només socialitzen les nenes i els nens.

A l'entrada i la sortida de classe, punt de trobada obligatori de les famílies, esdevenen els primers intercanvis, que s'alimenten de les experiències que els petits i les petites viuen a l'escola, i es forgen les primeres connexions.

Una xarxa que es va fent gran contacte darrera contacte i que es nodreix de les activitats que, amb astúcia l'escola proposa: la festa de benvinguda, la castanyada, la participació a les festes de Sarrià, el carnestoltes, la revetlla, a les que la germanor és l'ingredient predominant, o, en un plànol més quotidià, la possibilitat d'usar les instal·lacions després de l'escola pel lleure de les petites i petits, el pati obert.

Aquestes hores de conversa, aquests intercanvis d'opinions i riures, aquest ambient de germanor són la llavor de la comunitat. Que si, em desdic de línies enrere, són un dels eixos principals que han de tenir i conservar els centres.

La societat americana té molt clar aquest concepte i sobre les escoles, principalment les de primària i ESO, pivota

la comunitat. Són punt de trobada, de voluntariat o d'oci i un espai on compartir experiències. Això enforteix tant el vincle social com també el sentit de pertinença, essencial per garantir que aquell entusiasme, que al món laboral anomenen "cultura d'empresa", es transmet intra-generacionalment e inter-generacionalment. Pot semblar un fet banal però una comunitat forta garanteix, entre d'altres, un benestar que es trasllada també al model educatiu, formatiu i social dels centres, així com enforteix les seves arrels amb el barri.

La transparència, l'obertura i la entrega del centre, un dels motors principals per la generació de la comunitat, són característiques que marcaran aquesta component social però que mai caminen soles. Tot bon projecte ha de tenir un bon lideratge per ser exitós, i en aquest paper no hi poden faltar les famílies, els docents o les associacions, com el AFA (Associació de Famílies d'Alumnes), perquè vetllin ininterrompudament per la consecució dels objectius.

Les festes són l'apoteosi final en el que compartim tot el que hem viscut però el treball diari és el que veritablement

les fa possibles. Tots ens som part d'aquesta comunitat i n'hem de gaudir com ho fan les nostres filles i fills. Quan la canalla comença, totes i tots tornem a l'escola.

Sé que aquesta experiència, en concret de l'escola Santa Dorotea (Salesianes Sarrià), que us comparteixo no és única i que moltes i molts tindreu la sort d'estar-la o haver-la viscut en primera persona a les vostres escoles. Som uns afortunats!

Les bones comunitats socials són com les pluges d'estiu: t'atrapen, sense que vulguis evitar-ho, et reconforten i et refresquen. Òbviament està l'opció de buscar aixopluc, però "Jo mai mai" us diria que sempre millor mullats.

Guillermo Durán
Membre de l'AFA del Santa Dorotea

COL-LEGI SANTA DOROTEA

Passeig Sant Joan Bosco, 24
08017 Barcelona
T. 93 203 28 92
sarria@salesianes.org
www.salesianes.cat

L'alegria de créixer *junts*

Demana la teva entrevista personal
Escaneja el codi QR per accedir al formulari de reserves

Salesianes

salesianes.cat

93 203 28 92

Pg. Sant Joan Bosco, 24 - 08017 Barcelona